

Projekt

z dnia 6 października 2025 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR XXIII/.../2025
RADY GMINY TARNOWO PODGÓRNE**

z dnia 28 października 2025 r.

w sprawie nadania nazwy ul. Stanisława Bobkowskiego w Lusowie

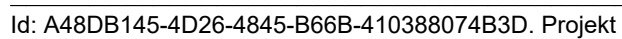
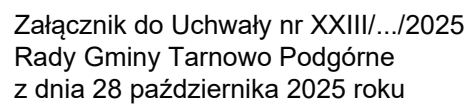
Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 w związku z art. 40 ust. 1 oraz art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2025r. poz. 1153), Rada Gminy Tarnowo Podgórne, uchwala co następuje:

§ 1. 1. Nadaje się nazwę **ul. Stanisława Bobkowskiego** drodze położonej w **Lusowie** zajmującą działki oznaczone numerami ewidencyjnymi 147/17 (w części); 147/27 i 146/30.

2. Objęty nazwą obszar oznaczony jest w załączniku graficznym stanowiącym integralną część niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego.

UZASADNIENIE

w sprawie nadania nazwy ulicy - ul. Stanisława Bobkowskiego w Lusowie

Właściciel działki położonej w Lusowie o nr ewid. 146/34 i 146/35 wystąpił z wnioskiem w sprawie nadania numeru porządkowego dla swojej nieruchomości. W związku z powyższym należy przeprowadzić procedurę nadania nazwy ulicy stanowiącą drogę wewnętrzną. Przebieg ul. Stanisława Bobkowskiego odbywać się będzie przez nieruchomości położone w Lusowie, działki o nr ewid. 147/17 (w części); 147/27 i 146/30. Rada Sołecka wsi Lusowo pozytywnie zaopiniowała nazwę ul. Stanisława Bobkowskiego dla przedmiotowej drogi wewnętrznej.

Notatka biograficzna:

„**Stanisław Bobkowski**. Urodzony 12 września 1889 roku w Wągrowcu. Rodzice Walenty i Maria z domu Hedlich. Przed wybuchem I wojny światowej, w latach 1905-1911 brał udział w działaniach tajnych związków narodowych w Wągrowcu. W roku 1911 uzyskał maturę w gimnazjum w Wągrowcu. W trakcie późniejszej edukacji członkiem „ZETu” podczas studiów medycznych w Lipsku i Berlinie, oraz organizacji „Unitas” w Lipsku i „TG Sokół” w Berlinie. Podczas swojego pobytu w Niemczech działał społecznie w Związku Polaków na Obczyźnie, wygłaszając patriotyczne odczyty i wykłady. W czasie I wojny światowej, 15 października 1914 roku został powołany do służby w armii niemieckiej. Najpierw do lutego 1915 roku jako szeregowiec i Gefreiter w Fusilier-Regiment Nr 35. Później do kwietnia służył jako podlekarz w Infanterie-Regiment Nr 24. Od kwietnia do września 1915 roku przeniesiony jako podlekarz do III batalionu Infanterie-Regiment Nr 38. Ranny w prawą nogę podczas walk pod Dźwińskiem we wrześniu 1915 roku. Na niemieckiej liście strat z 6 czerwca 1916 roku jest wspomniany jako Unter-Arzt w 1. Kompanii Landwehr-Infanterie-Regiment Nr 3, ranny w wyniku wypadku, który miał miejsce 25 października 1915 roku. Wysłany na leczenie do Berlina, przebywał w szpitalu do stycznia 1916 roku. Następnie do marca tegoż roku przydzielony jako lekarz do szpitala zapasowego w Eberswalde. 17 czerwca 1916 roku otrzymał awans do stopnia podporucznika-podlekarza. Podczas służby wojskowej, w roku 1916 ukończył studia filozoficzne i medyczne. Egzamin lekarski złożył 16 stycznia 1917 roku w Berlinie, gdzie pracował następnie jako lekarz uzyskując 29 grudnia 1917 roku doktoryzację. Później trafił na front zachodni. Później pracował w lazarecie polowym. Ostatnim przydziałem służbowym był Infanterie-Regiment Nr 48 i służba w lazarecie od kwietnia 1917 roku do lutego 1919 (formalnie). 1 stycznia 1918 roku awansowany na stopień podporucznika-lekarza. Odznaczony został Krzyżem Żelaznym II klasy. W szeregach armii niemieckiej faktycznie przebywał do listopada 1918 roku. W czasie służby pełnionej jako lekarz, z narażeniem własnego bezpieczeństwa pomagał Polakom znajdującym się w obozach jenieckich w Modlinie (1915) oraz we Frankfurcie nad Odrą w utrzymywaniu łączności z rodzinami. Podczas rewolucji w Niemczech samowolnie opuścił swoje stanowisko w Landsbergu i udał się do rodzinnego Wągrowca, gdzie kontynuował polską działalność patriotyczną. W powstaniu wielkopolskim brał udział od 27 grudnia 1918 roku, uczestnicząc w walkach w Poznaniu jako oficer łącznikowy Naczelnej Rady Ludowej, m.in. w zajmowaniu Prezydium Policji, Hotelu Rzymskiego i dworca głównego. Po zakończeniu walk w Poznaniu, przyczynił się do ustanowienia zawieszenia broni, jako emisariusz z ramienia Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu podczas misji do Gdańska w 1919 roku na pertraktacje z komisją aliancką. Podczas powrotu z Gdańska do Poznania wykorzystywał swoją misję do prowadzenia pracy wywiadowczej. Podczas tych działań w Pile został aresztowany przez niemiecki patrol. Za tego rodzaju działalność groziła kara śmierci, zatem doktor Bobkowski uratował się udaną ucieczką. Później po powrocie do Wielkopolski pełnił funkcję komendanta Straży Ludowej Okręgu Tranowo Podgórne, pilnując bezpieczeństwa i rozbrajając niemieckich kolonistów gęsto zamieszkujących te tereny. Po zakończeniu powstania w stopniu porucznika lekarza pozostawał w służbie czynnej w Wojsku Polskim, najpierw od 13 czerwca 1919 roku jako dowódca Pociągu Sanitarnego Nr 1, później w Szpitalu nr IV w Poznaniu od 16 czerwca do 28 września, a następnie w Szpitalu nr III od 28 września do 6 listopada 1919 roku. Pod koniec października 1919 roku zachorował – być może miało to związek z kamieniami żółciowymi, które odnotował w swojej kartotece. Od 16 listopada 1919 roku pracował jako lekarz garnizonowy III pułku garnizonowego. W roku 1920 został mianowany podpułkownikiem Armii Ochothniczej generała Stanisława

Bułak-Balachowicza. W tym czasie dowodził Pociągiem Sanitarnym nr 5. Od 1 czerwca 1920 roku pełnił funkcję lekarza przy Komendzie Miasta Poznania. Co ciekawe, według raportu z 26 lipca 1920 roku samochód o numerze 7202, należący do kapitana lekarza Bobkowskiego nie zatrzymał się na znak dany przez Policję. Później, 22 września tegoż roku doktor Bobkowski został naczelnym lekarzem Stacji Lotniczej w Ławicy. Od 1 lipca 1920 do 30 sierpnia 1921 roku był członkiem Polskiej Organizacji Wojskowej na Górnym Śląsku, a następnie brał udział w III powstaniu śląskim organizując służbę medyczną w Tarnowskich Górach. Na skutek reklamacji złożonej przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego został 18 czerwca 1921 roku bezterminowo urlopowany z wojska w celu objęcia stanowiska lekarza powiatowego w Tarnowie Podgórnym. Reklamację zapewne wydano w związku z wnioskiem, który do Urzędu Sanitarnego w Poznaniu skierowało 20 gmin i miejscowości leżących w pobliżu Tarnowa Podgórnego, których mieszkańcy uskarżali się na brak lekarza w najbliższej okolicy. Bobkowski proponowanej posady nie przyjął i urlopowanie cofnięto. 30 sierpnia 1921 Bobkowski przeniesiony został do rezerwy w stopniu kapitana lekarza. W rezerwie przynależał do Zapasowej Kompanii Sanitarnej Nr 7 (później do baonu sanitarnego nr 7). 7 października 1921 roku otrzymał naganę od generała Kazimierza Raszewskiego z wpisem do ewidencji wojskowej za to, że będąc na urlopie nie udzielił pomocy doraźnej potrzebującemu żołnierzowi 2. baterii artylerii konnej, który nagle zachorował i nie miał możliwości otrzymania innej pomocy medycznej. 28 stycznia 1922 roku Szef Departamentu Sanitarnego w Ministerstwie Spraw Wojskowych polecił rozpocząć dochodzenie przeciwko doktorowi Bobkowskiemu, ponieważ otrzymano informację, że nie objął on posady w Tarnowie Podgórnym, co uznano za „wprowadzanie władzy w błąd”. Szef Departamentu Sanitarnego DOK VII Poznań gen. ppor. lekarz Grobelny uniewinnił jednak doktora Bobkowskiego od tego zarzutu, informując przełożonych o fakcie, że Bobkowski nie zgodził się objąć posady w Tarnowie Podgórnym. Ogółem, w opinii na zakończenie służby, Bobkowski został oceniony jako lekarz dobry i sumienny, jednak przełożeni ubolewali, że nie przejawiał większego zainteresowania służbą wojskową. Jeszcze w trakcie I wojny światowej, 22 stycznia 1916 roku w Berlinie Stanisław Bobkowski ożenił się z Ludwiką Norbecką. Miał z nią dwie córki – Danutę (ur. 22 lipca 1920) i Bożenę (ur. 22 sierpnia 1922). Od 1926 roku pełnił funkcję założyciela i długoletniego prezesa Koła Związku Powstańców i Wojaków w Tarnowie Podgórnym. 30 czerwca 1935 roku ożenił się z Heleną Sankowską. Od 1934 roku mieszkał w Gdyni, przy ul. Świętojańskiej 34. Od tegoż 1934 roku należał do Związku Weteranów Powstań Narodowych RP 1914/19. 11 listopada 1936 roku w uznaniu wielkich zasług dla odzyskania i utrwalenia niepodległości Wejherowskie Koło Ogólnego Związku Podoficerów Rezerwy RP nadało doktorowi Bobkowskiemu tytuł Honorowego Członka. W dniach 28-29 listopada 1936 roku brał udział w Zjeździe Uczestników Ruchu Niepodległościowego Związku Młodzieży Polskiej w Warszawie. Od 12 marca 1938 roku należał do Związku Powstańców Wielkopolskich, Koło w Gdyni. Później pełnił funkcję Ławnika Zarządu Głównego Związku Powstańców Wielkopolskich, wybrany 5 marca 1939 roku. W okresie międzywojennym był odznaczony Krzyżem Śląskim, Gwiazdą Śląską, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918/21, Złotym Krzyżem za Zasługi Towarzystwa Powstańców i Wojaków DOK VII, Odznaką Pamiątkową „za Waleczność” Naczelnej Komendy Rady Ludowej (15 sierpnia 1930) oraz Odznaką Honorową Oficerów Rezerwy Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej (FIDAC) oraz jugosłowiańskim Orderem Świętego Sawy III klasy. 17 marca 1938 roku został odznaczony Medalem Niepodległości (wcześniejszy wniosek z roku 1933 został odrzucony w roku 1935), jednak pod koniec tego roku ubiegał się o zamianę Medalu na Krzyż Niepodległości (odznaczenie o klasę wyższe). Z dokumentów wywnioskować można, że ta prośba nie została uwzględniona. W okresie międzywojennym działał również m.in. w Związku Powstańców Śląskich, Związku Oficerów Rezerwy, Lidze Obrony Powietrznej, Lidze Morskiej i Kolonialnej oraz piastował funkcję viceprezesa Związku Lekarzy Polskich. Nie są znane jego losy w trakcie II wojny światowej. 24 stycznia 1958 roku został odznaczony Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym. Zmarł 18 kwietnia 1966 roku, pochowany został w Warszawie na cmentarzu wojskowym na Powązkach."

Źr.: Verlustlisten 1. Weltkrieg; WBH (I.487.10122; 12.06.1935, Odrzucono; 164-49065, KKiMN; 17.03.1938, MN; I.481.B.8892); Lista odznaczonych WKP; Dzieje Gminy Tarnowo Podgórne t. III; Głos Powstańca Wielkopolskiego nr 14/1939 (02.04.1939r.).

Biogram przygotowany przez Dyrektora Muzeum Powstańców Wielkopolskich w Lusowie.